ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΜΑΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 01

ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

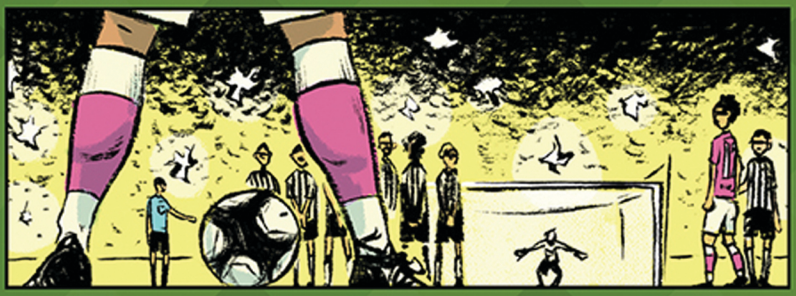

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΟ
01

ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους
Βαγγέλης Ηλιόπουλος, *Ποδοσφαιρομανία, βιβλίο 1 - Ποτέ μην εγκαταλείπεις τον αγώνα*
Εικονογράφηση: Παναγιώτης Πανταζής
Διορθώσεις: Κώστας Σίμος
Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Βαγγέλης Ηλιόπουλος, Παναγιώτης Πανταζής, 2018
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2018
ΚΕΤ Β876 ΚΕΠ 512/18
ISBN 978-960-16-7987-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),
Τ.Θ. 1213, 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: http://www.patakis.gr • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΜΑΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ
01

ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Βραβείο Νεανικής Λογοτεχνίας 2016
του Πολιτιστικού Ιδρύματος Τραπέζης Κύπρου
& του Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού Νεανικού Βιβλίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Το μικρόβιο της ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΜΑΝΙΑΣ
στην οικογένειά μας έπληξε
τον μπαμπά μου ΔΙΟΝΥΣΗ,
την αδελφή μου ΣΙΣΣΥ,
εμένα με προσπέρασε
και πήγε στον γιο μου ΣΕΙΡΙΟ.
Σ' αυτούς τους τρεις αθεράπευτα
ποδοσφαιρομανείς
αφιερώνω αυτό το βιβλίο.

Η μπάλα πριν το σουτ...

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΗΜΕΡΑ θα γραφτεί με χρυσά γράμματα στην ιστορία του ποδοσφαίρου.

Αυτό λένε όλοι, αλλά εγώ δε δίνω καμιά σημασία.

Ξεπεράσαμε κάθε προηγούμενο σε τηλεοπτικές και ιντερνετικές μεταδόσεις. Και; Τι έγινε; Ας πούμε ότι μας βλέπουν σε όλο τον πλανήτη.

Αυτό δε με επηρεάζει εμένα καθόλου. Μπορεί να επηρεάζει όλους τους άλλους, αλλά όχι εμένα.

Εγώ θα είμαι, για άλλη μια φορά, η Στρογγυλή Θεά, την οποία άλλοι θα δοξάζουν κι άλλοι θα καταριούνται. Αλλάζει αυτό;

Κι ενώ αυτό το άθλημα δε θα υπήρχε αν δεν υπήρχα εγώ, κανείς, μα κανείς, δεν ασχολείται αληθινά μαζί μου. Με τις ομάδες και τους παίκτες τους ασχολούνται όλοι.

Να, τώρα τα μάτια όλων των φιλάθλων εδώ στο γήπεδο, αλλά και εκείνων που παρακολουθούν από μια οθόνη, είναι

καρφωμένα πάνω μου. Κι όμως, σε λίγα δευτερόλεπτα κανείς δε θα νοιάζεται πια για εμένα!

Μη νομίζεις όμως ότι και οι παίκτες έχουν καλύτερη τύχη.

Δες αυτόν εκεί που ετοιμάζεται να χτυπήσει το φάουλ. Ξέρεις την ιστορία του; Ξέρεις πόση αγωνία έχει τώρα; Αν καταφέρει και στείλει την μπάλα στα δίχτυα, θα είναι θεός. Αν, έστω και για λίγα εκατοστά, τη στείλει έξω, το τι έχει να ακούσει...

Από αυτό το σουτ κρέμεται η καριέρα του, το μέλλον του, η πορεία της ζωής του. Πώς να είναι ψύχραιμος; Πώς να συγκεντρωθεί και να καταφέρει αυτό που τόσο πολύ θέλει;

Οι περισσότεροι παίκτες έχουν ένα φυσικό ταλέντο. Τους είναι εύκολο να με κάνουν ό,τι θέλουν – ή να κάνω εγώ ό,τι θέλουν αυτοί, για να σ' το πω καλύτερα. Αυτός δεν ήταν τέτοια περίπτωση. Κατέκτησε την τεχνική, όσο κανείς άλλος στον πλανήτη αυτή τη στιγμή, με σκληρή, πολύ σκληρή δουλειά. Τίποτα δεν ήταν εύκολο στον δρόμο του. Όσο για την τύχη, δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα καλή μαζί του. Είναι όμως αγωνιστής. Πάντα παλεύει και τα καταφέρνει.

Σύνθημά του «Ποτέ μην εγκαταλείπεις τον αγώνα». Το εφαρμόζει στη ζωή του πάντα.

Ή σχεδόν πάντα.

Γιατί κάποια στιγμή, μη νομίζεις, ακόμη κι αυτός είχε λυγίσει...

Ήταν έτοιμος να τα παρατήσει όλα, αλλά τότε η ζωή τού έστειλε μια παρέα παιδιών η οποία του ξαναθύμισε το σύνθημά του. Ένα ολόκληρο χωριό έπαθε ποδοσφαιρομανία για χάρη του.

Και να τος τώρα.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙ ΤΟ ΦΑΟΥΛ.

Ο ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ ΖΗΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΙΚΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΛΗΣ ΟΜΑΔΑΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ, ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΛΙΓΟ ΠΙΣΩ.

ΕΧΟΥΜΕ ΕΙΚΟΣΙ ΕΠΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ.

ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.
ΝΑΙ, ΕΓΩ ΘΑ Σ' ΤΗΝ ΠΩ, Η ΜΠΑΛΑ ΠΡΙΝ ΤΟ ΣΟΥΤ...

Ποιος είναι

ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ

παίκτης;

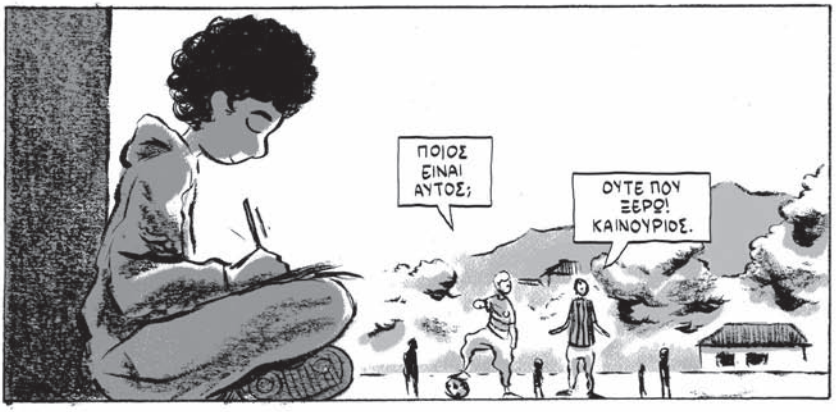
ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ;
ΟΥΤΕ ΠΟΥ ΞΕΡΩ! ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ.

Ε, ΠΑΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ.
ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΜΙΑ ΟΡΕΞΗ.

ΓΙΑΤΙ;
ΓΙΑΤΙ, ΜΟΛΙΣ ΗΡΘΕ. ΔΗΛΩΣΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ!

ΤΙ;
ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΒΡΕΙ ΦΙΛΟΥΣ;
ΔΕ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ! ΠΑΝΤΑ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΑ.

Απο την πρωτη μερα που πήγε ο Γιώργος στο σχολείο, οι δάσκαλοι προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν να ενταχθεί στις παρέες των συμμαθητών του. Δεν ήταν εύκολο.

– Γιατί δεν προσπαθείς να παίξεις ποδόσφαιρο με τα άλλα αγόρια; Θα μάθεις, δεν είναι δα και τίποτα δύσκολο.

– Κύριε, τα πόδια μου είναι άχρηστα. Θα είμαι συμφορά για όποια ομάδα με πάρει. Έχω γραφτεί σε τρεις ακαδημίες ποδοσφαίρου, αλλά έφυγα κι απ' τις τρεις, γιατί τους χαλούσα το παιχνίδι.

– Σε τι πιστεύεις ότι είσαι καλός;

– Στις ταινίες. Ναι, γυρίζω ταινίες. Α! Και ζωγραφίζω. Όσο άχρηστα είναι τα πόδια μου, τόσο τα χέρια μου κάνουν μαγικά όταν ζωγραφίζουν.

– Ζωγράφισέ τους, τότε, να παίζουν μπάλα, κι ίσως μετά τους κάνεις και ταινία. Θα βρείτε έτσι κάτι κοινό.

– Κι αυτό το «κάτι κοινό» θα είναι μια ζωγραφιά ή μια ταινία για το ποδόσφαιρο;

– Ό,τι προτιμάς! Αρκεί να τους δείχνεις να παίζουν ποδόσφαιρο!

Έτσι ο Γιώργος βρέθηκε να πηγαίνει στα γήπεδα, όχι με μια μπάλα για να παίξει, αλλά με τα χαρτιά και τις μπογιές του. Μια μέρα, καθώς σε ένα διάλειμμα πήγαινε προς τα εκεί, έκανε την πρώτη φίλη του στο νέο σχολείο. Τη Χριστίνα.

Ήταν το μοναδικό κορίτσι που ασχολούνταν με το άθλημα, και αποφάσισε να τον μυήσει στη μαγεία του ποδοσφαίρου, ώστε οι ζωγραφιές του να είναι πραγματικά μαγευτικές!

– Για να ζωγραφίσεις κάτι καλά, πρέπει πρώτα να το αγαπήσεις, του είπε.

– Δύσκολο. Προσπαθώ όμως...

– Ξέρεις τους κανόνες του παιχνιδιού, ε; ρώτησε η Χριστίνα.

– Περίπου.

– Τι «περίπου»; Ξέρεις ή δεν ξέρεις;

– Αυτό το οφσάιντ πάντα με μπερδεύει, αλλά δε χρειάζεται να τους ξέρω κι όλους φαντάζομαι.

– Άσε, θα σου εξηγήσω εγώ.

– Εσύ; απόρησε ο Γιώργος. Αλήθεια, πώς;

– Τι πώς; Εννοείς επειδή είμαι κορίτσι; Και; Λέει πουθενά ότι τα κορίτσια δεν μπορούν να κλοτσάνε μπάλες;

– Εμένα, όταν με κοροϊδεύουν, με λένε «άμπαλο» ή «κοριτσάκι» – λες και είναι το ίδιο.

– Ρίξ' τους, καημένε, μια μπουνιά, να μη σε ξαναπούν τίποτα! Δεν ξέρουν ότι υπάρχουν γυναικείες ομάδες και πρωταθλήματα;

– Μπουνιά; Βία στη βία; Ξέρεις τι λες;...

– Ξέρω ότι μου αρέσει το ποδόσφαιρο. Ξέρω ότι παίζω καλά. Ξέρω ότι θεωρώ τον εαυτό μου ισάξια με τα αγόρια, και μάλιστα, από μερικά, καλύτερη. Αυτό ξέρω. Κι όταν κάποιος μού είπε «Ε, όχι να παίξεις εσύ μαζί μας και να μας χαλάσεις το παιχνίδι», του όρμηξα και τον άρχισα στις μπουνιές. Και ξέρεις; Δεν το ξαναείπε ποτέ!

– Τυχαίο θα είναι. Τα κορίτσια δεν..., πήγε να πει ο Γιώργος, και από τα γέλια δεν κατάφερε να τελειώσει τη φράση του.

Η Χριστίνα παραξενεύτηκε:

– Πλάκα μου κάνεις;

– Ναι, για να δω, θα αρχίσεις να με βαράς; γέλασε ο Γιώργος.

– Είναι ωραίο που έχεις χιούμορ. Δείχνει ότι είσαι έξυπνος.

– Κανόνισε να με γουστάρεις τώρα! Και να παίζεις εσύ ποδόσφαιρο, κι εγώ να σε ζωγραφίζω. Θα γελάει ο κόσμος μαζί μας.

– Ενώ ανάποδα θα ήταν το πιο φυσιολογικό. Ρε άντε προχώρα που θα σε γουστάρω κιόλας.

– Πού να προχωρήσω; Φτάσαμε!

Μόλις έφτασαν, ο αγώνας ξεκίνησε αμέσως. Ο Γιώργος πήγε και κάθισε σε μια γωνιά μόνος με τα σύνεργά του. Σχεδόν κανείς δεν πρόσεξε την παρουσία του.

– Τι κάνει ρε αυτός εκεί; ρώτησε κάποια στιγμή ένα παιδί.

– Άφησέ τον. Δεν ενοχλεί. Ζωγραφίζει, απάντησε η Χριστίνα.

Ο Γιώργος είχε αρχίσει να σκιτσάρει μια μονομαχία των δυο βασικών. Του Χρήστου και του Θοδωρή. Αμέσως είχε καταλάβει ότι αυτοί ήταν οι δυο καλύτεροι παίκτες· αυτοί συγκέντρωναν όλη την προσοχή των άλλων και καθόριζαν την τακτική της ομάδας τους. Ήταν αντίπαλοι. Έδειχναν γεννημένοι αντίπαλοι.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, τα παιδιά έπαιξαν λίγα λεπτά ακόμη, και μετά ξεκίνησαν για τις τάξεις τους.

– Σε ρώτησαν για μένα;

– Ε, και; Σιγά μην τους δώσω εξηγήσεις! Δικαίωμά σου δεν είναι να έρχεσαι; Τους είπα ότι είσαι φίλος μου.

– Πολύ γλυκό αυτό. Δεν το έχει πει για εμένα κανένας άλλος εδώ. Σε ευχαριστώ. Γιατί δεν τους εξήγησες ότι ήταν ιδέα του δασκάλου να έρθω στο γήπεδο, και ότι...

– Της Χριστίνας δεν της λέει κανένας τι να κάνει, αν δε θέλει. Ήθελα να σε βοηθήσω. Τι ζωγράφισες σήμερα, για να δω...

Ο Γιώργος ντρεπόταν, αλλά της έδειξε.

– Μάλιστα, είπε η Χριστίνα και το κοίταξε με θαυμασμό. Ομο-

λογώ, εξαιρετικό. Αλλά γιατί τον Χρήστο και τον Θοδωρή μόνο; Άλλους δεν είχε;

– Πώς κατάλαβες ότι είναι αυτοί; απόρησε ο Γιώργος.

– Αφού τους έχεις κάνει ίδιους! Καταπληκτικό. Αυτοί οι δύο είναι οι «σταρ» του ποδοσφαίρου εδώ. Όλοι μ' αυτούς ασχολούνται, αλλά δικαιολογημένα, αφού παίζουν το καλύτερο παιχνίδι. Είναι καλύτεροι ακόμη κι από εμένα!

– Ξέρεις, δεν είναι παρά ένα σκίτσο για το storyboard.

– Ποιο;

Η Χριστίνα δεν την είχε ξανακούσει αυτή τη λέξη.

– Μια ταινία τη σχεδιάζεις πρώτα καρέ καρέ, και μετά ξεκινάς τα γυρίσματα των σκηνών. Αυτό λέγεται storyboard.

– Θα τους κάνεις και ταινία;

– Θα *σας* κάνω...

– Κι εμένα; Ποια θα με παίξει;

Γελώντας έφτασαν έξω από την τάξη. Πριν μπουν, η Χριστίνα είπε στον Γιώργο:

– Μη δείξεις το σκίτσο σου σε κανέναν ακόμη. Ούτε να πεις ότι τους ξεχώρισες. Πρέπει πρώτα να σου μιλήσω για μια «αιώνια» εχθρότητα.

– Εχθρότητα για ποιο θέμα;

– Είναι φίλοι. Αντίπαλοι στο γήπεδο αλλά φίλοι. Εχθρότητα προσπαθούν να καλλιεργήσουν οι γονείς, για το ποιος είναι ο καλύτερος παίκτης.

«ΜΕΓΑΛΟΙ παίκτες,

μικρά παιδιά»

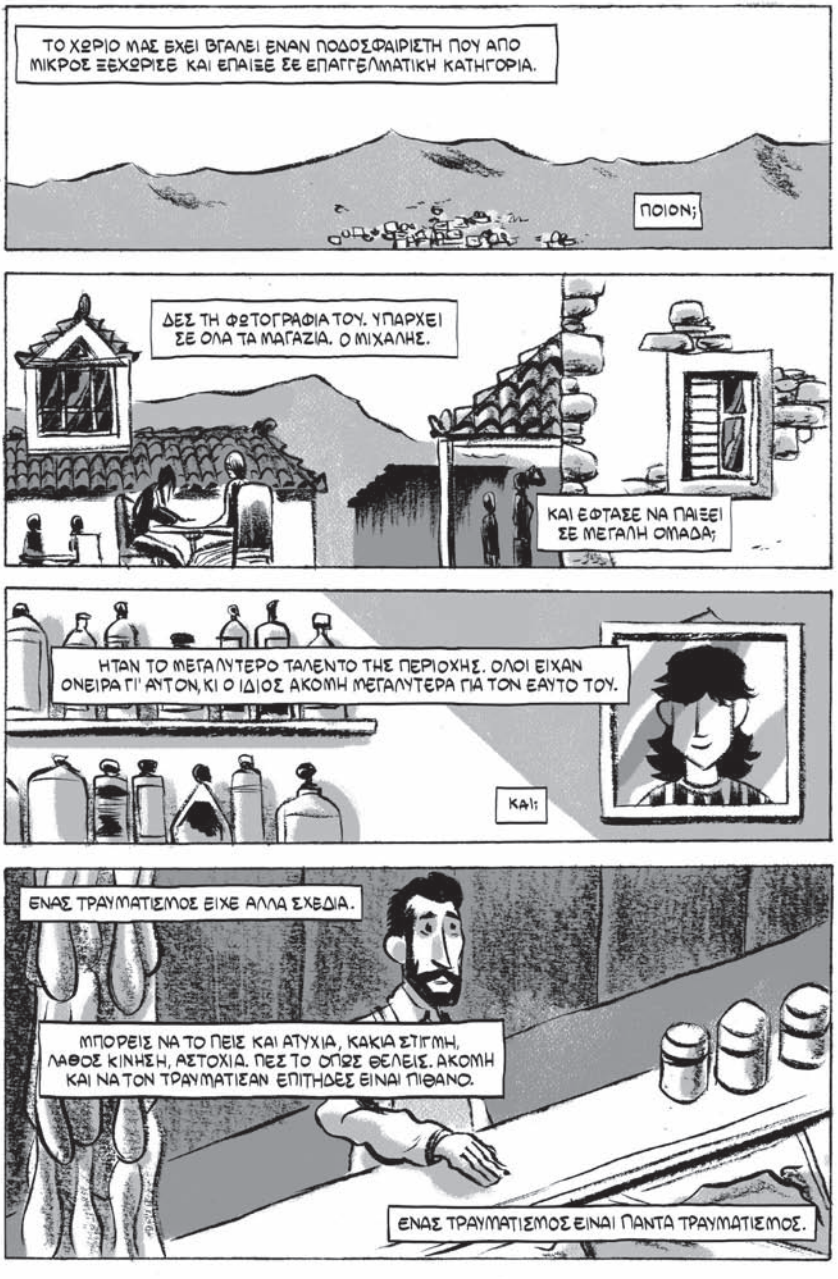
ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΒΓΑΛΕΙ ΕΝΑΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗ ΠΟΥ ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΣ ΞΕΧΩΡΙΣΕ ΚΑΙ ΕΠΑΙΞΕ ΣΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ.
ΠΟΙΟΝ;
ΔΕΣ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ.
ΚΑΙ ΕΦΤΑΣΕ ΝΑ ΠΑΙΞΕΙ ΣΕ ΜΕΓΑΛΗ ΟΜΑΔΑ;
ΗΤΑΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ. ΟΛΟΙ ΕΙΧΑΝ ΟΝΕΙΡΑ Γ' ΑΥΤΟΝ, ΚΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΑΚΟΜΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ.
ΚΑΙ;
ΕΝΑΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑ ΣΧΕΔΙΑ.
ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ ΚΑΙ ΑΤΥΧΙΑ, ΚΑΚΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΛΑΘΟΣ ΚΙΝΗΣΗ, ΑΣΤΟΧΙΑ. ΠΕΣ ΤΟ ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΙΣ. ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΑΝ ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΘΑΝΟ.
ΕΝΑΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Ο Μιχαλης, οταν ματαιωθηκαν όλα τα σχέδιά του, έμεινε στο χωριό. Τον πρώτο καιρό κλείστηκε στον εαυτό του. Δεν έκανε παρέα με κανέναν! Δεν έβγαινε, δεν τηλεφωνούσε, δε δεχόταν επισκέψεις φίλων. Πάντα όμως η μεγάλη του αγάπη ήταν το ποδόσφαιρο. Κι αυτό τον έσωσε. Ξεκίνησε να προπονεί μικρά παιδιά και, σιγά σιγά, παράλληλα με τη δουλειά στο οικογενειακό μαγαζί, ασχολήθηκε και με την τοπική ομάδα.

Από αυτή την ομάδα είχε ξεκινήσει. Αποφάσισε λοιπόν να την αναστήσει. Της αφιέρωσε όλο τον ελεύθερο χρόνο του. Έγινε πρόεδρος αλλά και προπονητής σε αναπτυξιακές ηλικίες στις ακαδημίες. Πίστευε πως όταν θέλεις να αναδείξεις μια ομάδα, πρέπει να κάνεις δουλειά υποδομής και να ξεκινάς από τα μικρά. Έτσι η βελτίωση της ομάδας χρόνο με τον χρόνο, θα έχει γερές βάσεις.

Πριν τραυματιστεί βέβαια, είχαν προλάβει και τον είχαν ερωτευτεί όλα τα κορίτσια. Και μάλιστα όχι μόνο του δικού του χωριού, αλλά και των τριγύρω χωριών και πόλεων. Τα περισσότερα μάλλον ονειρεύονταν μια ζωή μέσα στα πλούτη και τα φώτα της δημοσιότητας. Πού να ξέρουν πόσο δύσκολη είναι η ζωή του ποδοσφαιριστή και της οικογένειάς του. Γεμάτη αγωνίες, απουσίες, ανησυχίες. Όσοι είναι απέξω βλέπουν μόνο τα φώτα της δημοσιότητας. Ακόμη κι αυτή καμιά φορά είναι δυσβάσταχτη. Ο Μιχάλης απογοητευόταν όποτε συνειδητοποιούσε πως κάποιο κορίτσι μπορεί να ήταν μαζί του για τη δημοσιότητα που χαρίζει το άθλημά του. Θύμωνε. Ευχόταν το ποδόσφαιρο να ήταν ένα άγνωστο άθλημα που κανείς δε θέλει να παίζει. Μόνο οι λίγοι που το ξέρουν καλά. Όμως το ποδόσφαιρο είναι το πιο δημοφιλές άθλημα, και αυτός για άμυνα γινόταν αντικοινωνικός και δε γύριζε να κοιτάξει καμιά τους.

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΒΛΕΠΕ ΟΤΙ ΗΤΑΝ ΠΑΙΚΤΗΣ ΣΕ ΞΕΝΗ ΟΜΑΔΑ,
ΚΑΙ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΙΚΟΥ ΕΡΩΤΕΥΟΤΑΝ ΤΗΝ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ
ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΖΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΕΡΚΙΔΕΣ.

Τελικά παντρεύτηκε μια Αγγλίδα που γνώρισε ένα καλοκαίρι στα νησιά. Η Μπιάνκα δεν ήταν ούτε διάσημη ούτε και τραγουδίστρια. Έμεινε μαζί του στο χωριό κι έκανε στα παιδιά μαθήματα αγγλικών. Όσο καλά κι αν περνούσαν μαζί, εκείνος ένιωθε σαν ναυαγός απ' το καράβι των ονείρων του.

Όλα άλλαξαν όμως μόλις γεννήθηκε ο Χρήστος. Ο Μιχάλης έβαλε στόχο να τον κάνει αληθινό ποδοσφαιρικό αστέρι, που θα ξεχωρίσει και θα καταφέρει όσα εκείνος δεν μπόρεσε. Το πρώτο δώρο που πήρε στο νεογέννητο ήταν μια πάνινη μπάλα και μια φορμίτσα, που πάνω είχε κεντημένο ένα ποδοσφαιρικό παπούτσι.

– Κάποτε, γιε μου, θα πάρεις το χρυσό παπούτσι!

Τον μικρό Χρήστο βέβαια δεν τον ρώτησε ποτέ κανείς.

Τα χρόνια κυλούσαν· κι όπως ο Μιχάλης προπονούσε όλα τα παιδιά του χωριού από 4 ετών, έτσι, στο προνήπιο, ξεκίνησε επίσημα να προπονεί και τον γιο του. Προπόνηση κάθε Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο – και Κυριακή αγώνας. Ήταν λοιπόν σίγουρος ότι ο γιος του προετοιμαζόταν σωστά για τη μεγάλη στιγμή που κάποιος κυνηγός ταλέντων θα τον ανακάλυπτε.

Στην τρίτη δημοτικού όμως εμφανίστηκε ο Θοδωρής.

Οι γονείς του Θοδωρή είναι γιατροί και είχαν πάρει μετάθεση στο κέντρο υγείας του χωριού. Δεν ήθελαν το παιδί τους να μεγαλώσει στην πόλη. Για να τον βοηθήσουν να προσαρμοστεί στο νέο περιβάλλον και να αποκτήσει φίλους, πριν ανοίξουν τα σχολεία και πάει στην τρίτη δημοτικού, έψαξαν να μάθουν αν το χωριό είχε ομάδα. Τους είπαν για την ομάδα που προπονεί ο Μιχάλης, και αμέσως πήγαν εκεί κι έγραψαν τον Θοδωρή.

Την πρώτη μέρα που θα προπονούνταν με τη νέα του ομάδα, ο Μιχάλης παρουσίασε τον Θοδωρή στα άλλα παιδιά:

– Γεια σου, Θοδωρή. Ο Θοδωρής, παιδιά, είναι νέος στην ομάδα μας και τον καλωσορίζουμε με χαρά. Πάρτε τις φανέλες σας να ξεκινήσουμε.

– Κύριε Μιχάλη, να βάλω τώρα τα ειδικά παπούτσια για την προπόνηση; ρώτησε ο Θοδωρής.

– Ε; Δεν ήταν ανάγκη να τα φέρεις, εμείς φοράμε τα κανονικά ποδοσφαιρικά μας παπούτσια.

– Χα χα, αυτά είναι για αγώνα. Καλά. Πάντως φανέλα δε χρειάζομαι. Φοράω την εμφάνιση της αγαπημένης μου ομάδας.

Μόλις έβγαλε το μπουφάν ο Θοδωρής, όλοι έμειναν άναυδοι. Μόνο ο Χρήστος μίλησε:

– Απαγορεύεται να φοράμε εμφανίσεις άλλων ομάδων. Και απαγορεύεται να φοράμε αριθμούς άλλων παικτών! Να ξέρεις, το δέκα είναι δικό μου.

– Γιατί; Το έχεις αγοράσει;

– Και πού τη βρήκες τη νέα εμφάνιση του Ολιβιέ; Η γιαγιά μου στην Αγγλία μού είπε ότι δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμη.

Ακούγοντάς τα αυτά, ο Θοδωρής προσπαθούσε να συγκρατηθεί. Αλλά δεν του ήταν πολύ εύκολο. Τελικά είπε:

– Εντάξει. Δε θα ξαναφορέσω την εμφάνιση της αγαπημένης μου ομάδας. Πάντως, για να ξέρετε, χθες μου την έφερε ένας θείος μου από την Ισπανία, αλλά, αφού δε θέλετε να τη φοράω, δε θα τη φοράω. Αποκλείεται όμως να μη φοράω το δέκα! Σας το λέω. Είμαι το δέκα. Παίζω ως δέκα. Θα φοράω εγώ πάντα το δέκα.

Ο Μιχάλης τού έδωσε στην τύχη μια από τις φανέλες της ομάδας, η οποία είχε το νούμερο δύο. Βλέποντάς την ο Θοδωρής ξέσπασε:

– Σας είπα, δε φοράω ποτέ φανέλα με άλλον αριθμό! Ε, λοιπόν, ξεγράψτε με από την ομάδα σας. Φεύγω, και μάλιστα τώρα αμέσως.

– Φύγε, του φώναξε ο Χρήστος. Εγώ φοράω το δέκα!

– Λοιπόν, ακούστε και οι δυο, μπήκε στη μέση ο Μιχάλης· είστε πολύ μικροί, κι εγώ, ο προπονητής σας, θα σας δοκιμάσω σε όλες τις θέσεις. Άρα μην τσακώνεστε άδικα.

– Κι όταν παίζουμε αγώνες; ρώτησαν τον Μιχάλη κι οι δυο με μια φωνή.

– Τότε... ό,τι αποφασίζω κάθε φορά – μια ο ένας και μια ο άλλος. Θα δούμε.

Τα επόμενα χρόνια –δηλαδή σε όλο το δημοτικό, και στις δυο πρώτες τάξεις του γυμνασίου–, αυτό το «θα δούμε» βασάνιζε τον Μιχάλη πριν από κάθε αγώνα.

Τελικά, βέβαια, τα δυο παιδιά έγιναν φίλοι, αλλά ο Μιχάλης κατάλαβε ότι ποτέ δεν πρέπει να λες «θα δούμε», όταν παίζουν «μεγάλοι παίκτες, μικρά παιδιά».